

Csak egy meccs

VISSZHANG - LXVIII. évfolyam, 30. szám, 2024. július 26.

Belgium egyetlen nagyvárosa sem vállalta az ország válogatott futballcsapatának Izrael csapatával megrendezendő mérkőzését. „Nem tudják garantálni az izraeli játékosok biztonságát.” A kockázatot a Gázában zajló háborúval indokolják. Miről szól ez a hír?

Európában az itt élő arabok részéről oly mértékű a fenyegetettség, hogy találni kellett egy másik országot, ahol ez a veszély nem áll fenn, s ez Magyarország. Itt ugyanis a kormány megtiltotta a propalesztin akciókat, amivel egyet lehet érteni. A „Folyótól a tengerig” jelszóval demonstrálók a nyugati civilizációt kezdik ki, hiszen nem elsődlegesen területi sérelmek, hanem agresszív vallási-kulturális indulatok fűtik a folyamatos provokációt. Az okt. 7-i pogrom pontosan ezzel a hatással számolt: Izrael a létéért harcolva visszaüt, majd – ahogy eddig minden alkalommal – a nemzetközi szervezetek, az emberjogi aktivisták, a „kisebbségeket” általában védő öntetszelgő egyetemi értelmiségiek kiállnak az arab gyerekek, nők, az áldozatok védelmében, és nyilatkozatokban követelik, hogy Izrael fejezze be a katonai támadást.

Földrajzilag Izrael is a Közel-Kelet része, de ott, abban a környezetben az európai civilizáció egyetlen képviselője. Bármilyen megosztott is az izraeli társadalom, bármilyen politikai feszültségek szaggatják belülről, nyugati típusú demokrácia, ennek minden működő intézményével, szabad sajtóval és szakszervezettel, ellenzékkel – ellentétben Magyarországgal. Az országot európai kultúrán nevelkedett zsidók alapították, s minden szállal: a gazdasági élettel, a magas kultúra intézményeivel, a mindennapi élet rutinjaival, az emberi kapcsolatok jogi-erkölcsi kereteivel ahhoz a nyugati civilizációhoz kötődnek, amely konfliktus esetén, félelemből megtagadja ezt a történelmi közösséget.

Az esemény befogadásával Magyarország kormánya azt a képet mutatja magáról, hogy ez a béke és biztonság szigete, kiáll Izrael mellett, ezzel elhárít minden feltételezést, ami a Soros György elleni inszINUÁLÓ kampánnyal célba talált a zsidókkal szemben betegesen érzékenyek lelki világában. Csakhogy az az ország, amelynek kormánya első perctől, azaz 1998-tól nem elvi alapra helyezett politikát folytat, beleértve a külpolitikát is, egy pillanatig sem biztonságos hely. Az a kormányfő, aki szembefordulva az országát befogadó szövetségi rendszerekkel, vagy nem érti, mit jelent Európa – és ezért érzi benne rosszul magát –, és azt sem, miért jött létre a NATO – ezért kötődik egyre erősebben a brutális háborút kezdeményező Putyinhoz –, vagy/és egyszerűen személyes érdekeit követve felrúg minden szerződést, azonnal visszaél egy időleges megbízatással, és kiszámíthatatlan személyekkel és pártokkal működik együtt. Ebbe a sorba illeszkedik az Izrael melletti kiállás is, amelyben a közös szál a jelenlegi kormányfő korrupciós ügyei és a muszlim világgal (Irán, arab katonai szervezetek) folytatott harc. Csakhogy az a nagy különbség, hogy Izrael mint állam él folyamatos fenyegetettségben, jelenleg éppen körbevéve Irán és Oroszország által támogatott milíciákkal, míg a magyar kormányfő 2015-től rettegésre hergelve az ország lakosságát, káoszt teremtve, politikai tőkéhez jutott a tömeghelyzet révén. Eközben bomlasztási szándékkal tesz keresztbe minden olyan közös EU-programnak, amely a menekültkérdés korrekt megoldását célozza: a magyar kormány kiengedi a börtönből az embercsempészeket, ellenőrizetlenül osztogatta a letelepedési kötvényeket, más országban korrupció miatt elítélt politikust menekültként fogad be, és a kulturális rombolás és a megalománia újabb akciójaként arab befektetőnek kínálja fel a magyar főváros egyik legértékesebb területét, ahol majd az arab és magyar oligarchák luxusenklávéjában kötik a sötét ügyleteiket?!?!

Az ENSZ és az EU évtizedek során egy hamis doktrínát követve hozott Izraelt elítélő nyilatkozatokat, nem tanult a müncheni olimpián történt szörnyűségből, nem tanult az izraeli polgárokat naponta érő terrortámadásokból, a túszedés egyetlen gyakorlatából, mindaddig, amíg Franciaország, Németország, Svédország, Hollandia, korábban Ausztria nem szereztek saját élményt arról, milyen állandó feszült

készültségben élni a saját otthonban és féltve őrzött kultúrában. Ami Európát fenyegeti, azzal Izrael megalakulása óta kénytelen úgy együtt élni, hogy erős katonai védelmet épített ki, rengeteg emberi áldozattal. Ezért a gázai eseményekre hivatkozás és Izrael felszólítása ismét csak túllépés az októberben történteken, miközben a Shoa 80. évfordulójára emlékeznek, főként a zsidók, természetesen. A befogadás doktrínája készítette elő a talajt most már az európai szintén is a szélsőjobb pártok szélesedő táborának. A magyar kormányfő bosszúvágya ezúttal is ármánykodásban öltött testet. Európa és Izrael azonos tereppé vált, következképp, aki „legyőzzük Brüsszelt!” harci kiáltással követeli a zsebébe a pénzt, nem tanul semmiből (még elemi viselkedési szabályokat sem), nem Izrael mellett áll, hanem a büszkén hirdetett jellemtelen pávatáncát járja. Egy kormányváltás esetén ugyanolyan alattomos módon szólna bele az ottani pártharcokba, mint ahogy a két szövetségi rendszerben is teszi.

Magyarország nem a biztonság szigete, és legkevésbé a békéé. Az az autokratikus rendszer, amely bel- és külföldi politikai ellenfeleit nem vitapartnereknek tekinti, hanem olyan ellenségeknek, akiknek az arcképét ízléstelen, primitív megaplakátokon, hazugságokkal teszi közszemlére, az nyíltan a náci rezsim propagandaeszközeit használja. Emberi arcokat indulatok tárgyává tenni kipróbált módszer, így kézre áll a fasiszta rendszernek, amelynek a propaganda a legfőbb hatalmi eszköze. Első kormányzása idején, 1998–2002 között vidéki települések lakói, akikkel naponta találkoztam, értetlenül kérdezték: – Ilyen rövid idő alatt hogyan lehet így megmérgezni a falunkat? Emberek nem állnak szóba egymással, családokon belül politikai ellentétek feszülnek, az utca egyik oldaláról mocskolódnak a másikra. Milyen kormány ez? – Az elmúlt másfél évtizedben a műveletlen, faragatlanságát jachtokon mutogató kis és nagy maffiózók megszállták az országot, s vezérük belső békétlensége kivetül az egész országra, megteremtve a gyűlölködés kultúráját. S ahol az lett a nyelvi norma, ahogy Parti Nagy műveiben érintkeznek egymással, ott nem feltétlenül látszik a hétköznapi antiszemitizmus (bár tapasztalatom van róla), csak bármikor kihajthat a gyűlölet ismét ebben a formában is. Ez lett az EU-hoz csatlakozás kínálta különleges lehetőségből: nem a politikai kultúra elsajátítása, nem egy közösség megteremtése a közös kereteiben, hanem újságírásként közönségesség, diplomáciaként útszéli modor és gusztustalan talpnyalás, parlamentként gyalázkodás, sértegetés és gazdaságként a bűnözők cinkos összevigyorgása. Ha tehát Izrael válogatott csapata itt érzi magát biztonságban, nem kell feltétlenül elmerülnie ebben az amorális mocsárban, de mi tudjuk, hogy bár arab tömegek nem lepik el az utcákat, nem a biztonság és béke szigete.

Záradékként: Magyar Péter radikális roadshow-ja a rendszerváltás ígéretével ért el 30 százalék szavazatot és került be az EU Parlamentbe, beszédeiben, interjúiban kiemelte Orbán Viktor szerepét és felelősségét az ország lesüllyedésében. Sokszor hivatkozott személyes tapasztalataira a Fidesz belső világáról, amivel szemben határozta meg pártja céljait és hívta hallgatóságát egy új közösség megteremtésére. Ehhez képest elhatárolódik az Európai Parlament első nyilatkozatának attól a szakaszától, amely kritikával illeti O. V.-t és elszigeteli az EU bomlasztására szervezett szélsőjobb frakciókat. A forradalmi hevület így elég rövid időn belül kihűlni látszik, bármivel indokolják is a döntést, a langyos taktikázgatással pedig elmúlik a vonzerő, amit kormányváltó pártként sugárzott.